

לאור תחילת זמן חורף בישיבות הגדולות והישיבות קטנות, החלטתי לכתוב את הסיפור שמוגש לפניכם ולעלותו מעל גבי אשכול 'מפנה גורלי' [ברגע'](#), אולי יהיה בו תועלת לאחד החברים בפרט הצעירים. חובה לציין שסיפור העלילה התרחש במציאות לפני יותר מעשור באחת הישיבות הגדולות, ולמרות שיתכן ובעיני כמה מהקוראים זה יראה לקוח מספרי מתח, אבל לא פעם הבלתי צפוי קורה באמת. כמובן שהסיפור עבר תחת ידי עיבוד ספרותי בתיאור העלילה, במטרה לעורר עניין אצל הקוראים הנכבדים, ועם זאת בפרטים הנוגעים ביסוד העלילה, נעשו שינויים קלים בלבד! מטעמים שונים.

כמו"כ עוד לא נבחר שם לסיפור, וזו הזדמנות לקוראים היקרים להציע לו שם הולם. גם אציין שלעת עתה לא בחרתי שמות לגיבורי הסיפור כי אם בכינוי 'הצעיר' ו'המבוגר'. אשמח מאוד לקבל משוב על הכתיבה, או הארות ענייניות בגוף התוכן.

'סיפור טראגי ללא שם'

פרק א'

ראש חודש אלול. תחילת הזמן. הדרך במעלה הגבעה נכבשה ברגלי בחורים צעירים. ביד אחת גלגלו מזוודה כבדה, ובשנייה שקית עמוסה באוכל, שציידה אותם אם אוהבת.

פניהם מכוונים לעבר ישיבת "גבעת התורה". ישיבה מובחרת, שמיטב הלמדניים היו חולמים להתקבל לשורותיה, אבל רק מעטים צלחו את מבחן הכניסה.

וכעת המובחרים בע"מ.. עושים צעדיהם על מרומי הגבעה, עוד רגע קט יכנסו לאולם הרחבה, ויתנתקו במשך זמן מהעולם שבחוץ.

באותה שעה מרבית הבחורים התכנסו בחדרי המגורים (פנימייה..).

היו שבחרו להתמקח עם האחראי העקשן, שישבץ אותם בחדר משודרג לשביעות רצונם (בפועל לא זה מה שקרה..). והמיואשים מראש לגורלם.. החלו תיכף לפרוק את מזוודותיהם הכבדות, ולסדר את ציודם בארונות החדר.

מכיוון הפרוזדור בקעו קולות עליזים, קבוצה של בחורים התגודדה במעגל, והחליפו חוויות ורשמים על מה שעבר עליהם בבין הזמנים.

באותה עת רק מעטים נכחו באולם בית המדרש. ומי שבכל זאת שם רגליו לעברו, לא היה שייך שיפספס את הבחור הצנום והממושקף שרכן בקצה האולם על מסכת קידושין, מעביר את עיניו על שורות הגמרא ומפזם לעצמו בחרש ניגון מתוק, כמו מנותק מהאווירה הרפויה ששררה באותה עת בישיבה.

מי שמכיר את בחור דנן, לא יופתע לגלותו בין הראשונים שחובשים את ספסל בית המדרש. הלא זהו 'הצעיר' בחור למדן ומתמיד, שאפתן גדול ושטייגניסט בחסד שהוכיח את עצמו כבר בשנה שעברה ואשתקד לה.

בקצה השני של אולם בית המדרש ישב רכון על גמרתו 'המבוגר' - בחור אלטער, למדן גדול, ירא שמים ואציל מידות, מהאריות שבחבורה.

בדרך כלל מקום מושבו של 'האלטער' היה מוקף בבחורים צעירים ומבוגרים שבאו להתחמם לאורו, להתנצח עימו בלימוד או להשמיע את חידושם בסוגיא.

לא דומה חידוש שעבר את שבט ביקורתו של 'האלטער' וקיבל את הסכמתו, לסתם מהלך בסוגיה.

לעיתים קרובות היה ניגש אליו אחד הרמי"ם, להרצות בפניו את השיעור המתוכנן למחרת, כדי לשמוע את הערותיו והארותיו המחכימות של 'המבוגר'. אם כי היו פעמים שהשיעור קרס לגמרי, ונבנה מחדש..

ובכל זאת הצעות שידוכים רבות ששחרו לפתחו משום מה לא צלחו, ועד כה לא זכה לשבור את הצלחת..

כעת באולם בית המדרש יושבים הצעיר והמבוגר, שקועים בהכנת הסוגיא, כל אחד בקצה השני של האולם.

מרחק המקומות בו ישבו השניים, סימל במידת מה את הבדלי המעמדות ביניהם. הן הפרש הגילאים והן פער הכישרונות. ודווקא בשל כך, התעקש הצעיר ללמוד עם המבוגר, לכל הפחות פעם בשבוע, כדי לקבל ממנו הדרכה בסגנון וצורת הלימוד. ואכן לאחר בקשות חוזרות ונשנות ניאות המבוגר להשחיל אותו ללימוד משותף פעם בשבוע בין חברותא לחברותא, אם כי בתנאי שראש הישיבה יאשר. ומשנתן האחרון את ברכתו, לאושרו של הצעיר לא היה גבול, וכך מידי שבוע היו לומדים המבוגר והצעיר, במשך שעות ארוכות.

ככל שעבר הזמן, החברותא בין השנים התעצמה, והצעיר נקשר בבחור מבוגר שהדריכו בנתיבות הלימוד ויראת שמים. גם בבין הזמנים, על אף המרחק בין מקום מגוריהם, היו השניים קובעים מדי שבוע לימוד בצוותא, ומכינים את הסוגיות שילמדו לקראת הזמן הקרב ובא.

החברותא הוכיחה את עצמה, והצעיר הפך ללמדן גדול, וכעת הוא כבר עומד בפתח ועד שלישי, ומנגד חברו המבוגר עוד לא זכה לשבור צלחת. חבריו שפעם בפעם היו שואלים אותו 'איך לתכשיט כמוך אין דורש'?' היה מקבלים ממנו תשובה מוחצת בניגון מסתלסל, 'הלא מכירים אתם מה שאמרנו חז"ל "קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף" הלא כן?' 'אז לשבת ליד דף גמרא ולהמתין בנחת לשידוך המיוחל, כמדומני שקל הוא מלקרוע את הים'..

זמן חורף עבר חלף, ובנקודת זמן זו החל מפנה דרמטי בלי הודעה מראש.

פרק ב'

בין הזמנים ניסן. מספר ימים לפני תחילת הזמן, התקשר 'הצעיר' לבית המבוגר.

'היום בעזרת ה' אגיע ללמוד איתך בבית הכנסת 'משכנות' אמר 'הצעיר'.

'כל בין הזמנים לא הגעת ללמוד בחברותא אפילו פעם אחת, ובלי להודיע מראש שתעדר למרות שסכמנו מראש', פתח המבוגר במתקפה.

הצעיר שתק לרגע, ואז החל לגמגם, 'כן, כן הייתי עסוק' סינן בשקט.

'אוקיי, אמתין לך "במשכנות" בשעה שבע בערב'. חתם המבוגר את השיחה ברוגזה.

הצעיר הגיע בדיוק בזמן שנקבע, וללא שיחה מקדימה התחיל המבוגר בהצעת המהלך בסוגיא.

אלא שלא כפעם בפעם, 'הצעיר' ריחף ובהה, ומעת לעת הפריח הערה חסרת משמעות.

כשסיימו את לימודם, פנה המבוגר לצעיר, 'מה קורה איתך הכל כשורה'?

הצעיר לא ענה, הוא הוציא מכיסו מכשיר פלאפון יחסית מגודל, ובבת שחוק סימן לו שיחזה בנפלאות הטכנולוגיה.

'מהיכן זה הגיע לידך שאל המבוגר בפנים חיורות?' (לפני עשור ומחצה מכשיר כזה לא היה חזון נפרץ).

'קבלתי מידיד שכן', השיב הצעיר ביובש.

'נו? וזה מכשיר כשר התרעם המבוגר'?

'לא כשר אבל לא מזיק...'. השיב הצעיר. וכמו 'להכעיס' המשיך לתאר אודות המכשיר. 'ראה בעיניך מה יש בו, סך הכל משחקים

ועוד ועוד... מספר לו רק מקצת ממה שיש בו באמת.

'קח אותו בהשאלה למספר ימים, אני סומך עליך שתשיב לי אותו כלעומת שבא', ותחב לידו של המבוגר מבלי לבקש את רשותו.

המבוגר עמד נדהם. הוא לא האמין שזהו 'הצעיר' הלמדן, שכעת עומד לפניו ובלי להתבייש מציע לו מכשיר מסוכן. מן הסתם

הוא נושא את המכשיר באמתחתו זמן רב, מה שחולל שמות בנשמתו ללא שירגיש צורך להסתיר אותו הרהר לעצמו.

לאחר רגע התנער מהרהוריו וזרק לעברו, 'מה הדחף שלך למסור לידי את המכשיר'?

'אה.. השיב 'הצעיר', 'הורי גילו את מחבואו ונחרדו עד עמקי נשמתם, סיפרתי להם שזה בסך הכול מכשיר של השכן, ובכל זאת בלי לדעת בדיוק מה הוא טומן בחובו הורו לי להוציא את זה מהבית תיכף ומיד', נימק הצעיר בקצרה. 'אז בבקשה, תקח את זה' עד לסוף הזמן, ובישיבה אני כבר יסתדר', הוסיף כלאחר יד.

'תקשיב ידידי הצעיר, אתה משחק באש, בחיים הרוחניים שלך, אתה לא מודע למה שאתה עושה, זה אש..אש..אש', התחנן בפניו 'המבוגר'.

'נו מה זה כבר בסך הכול משחקים!.. ניסה הצעיר להשחיל,

'לא! ממש לא. אל תתפתה, זה הרס זה חורבן הגוף והנפש!' גער בו 'המבוגר'.

'נו שוין, עוד אחד שחושב שהעולם מסוכן יותר ממה שהוא באמת' סנט בו 'הצעיר', 'אז או שתיקח אותו בהשאלה או שזה נשאר בידי', סיים בחוצפה משהו.

'בטח שלא אקח!' השיב המבוגר בהחלטיות, 'אבל צר לי עליך ידידי הצעיר ש..'. עוד לא הספיק להשלים את תוכחתו, והצעיר קטע אותו, 'תקשיב, אני מוכרח ללכת פן אאחר', תירץ את עצמו.

הם נפרדו בשלום קר, 'והמבוגר' בעיניים כלות צפה בצעיר פוסע מחוץ לבית המדרש.

הוא הפנים, שמרגע זה ואילך חיי 'הצעיר' מקבלים תפנית לכיוון אחר.

פרק ג'

אייר. תחילת זמן קיץ. יבמות. אולם בית המדרש געש מקולות הלומדים. צעירים ומבוגרים התנצחו זה עם זה בהינף יד.

מרבית המקומות היו תפוסים. מלבד 'הצעיר' שנפקד ממקומו.

רק למחרת הוא הופיע בשערי הישיבה נשרך לאיטו עם מזוודותיו.

'מה נשמע אתך?' התעניין המבוגר כשראה אותו פוסע בפרוזדור הפנימייה.

ברוך ה' השיב 'הצעיר' בגמגום.

'בוא ניגש לשביל מעבר לבניין, אני רוצה לשוחח אתך'.

'אין בעיה רק אפרוק את המזוודות בחדרי ומיד נשוחח'. השיב הצעיר.

הוא פנה לחדרו לפרוק את מזוודותיו ואילו המבוגר עמד בפנית השביל ממתין לפרוק בפני 'הצעיר' את שבליבו.

בינתיים מולל בעצבנות שיח ריחני מזדמן, מתכונן לשיחה קשה עם חברו.

כשהגיע הצעיר לקראתו, הפנה המבוגר את מבטו לכיון השני, ופתח דבריו כמעט בלחישת.

'תקשיב ידידי הצעיר, בשבוע האחרון התחבטתי עם עצמי מה לעשות'.

'מה קרה? על מה אתה מדבר?' שאל הצעיר.

'ואלא מה? על המכשיר אני מדבר!' הגביר המבוגר את קולו.

'נו.. מה אתו?' שאל הצעיר בתמימות מעושה..

'הוא עדיין אצלך?'

'אה.. גמגם 'הצעיר'.

'אוקיי, אני מבין שלא סלקת אותו', הסיק המבוגר. ממשיך למולל בידיו שיח ריחני.

'מצד אחד אתה חשוב לי, ובאופן אישי אני מוקיר ומערך אותך, אבל מצד שני, הנמיך את קולו, והמתין קמעא.

הצעיר נדרך לרגע, והמבוגר המשיך.

'מצד שני אני לא יהיה שלם עם מצפוני, אם לא איידע את צוות הישיבה', הטיל המבוגר פצצה.

'מה...??' הגיב הצעיר בתרעומת.

'הלא אתה מודע לכך שצעד כזה יוביל למצב שיזריקו אותי מהישיבה, איך אתה מעז' סיים בנימה זועמת.

'נו ומה עלי לעשות?' תהה המבוגר.

'די בכך שהוכחת אותי על החזקת המכשיר, בזה עשית את שלך'.

'זרקת אותו?' שאל המבוגר.

'או שכן או שלא.. ענה 'הצעיר' ביובש.

'אז אני מבין שלא', סיכם המבוגר בקול.

'לא, לא אמרתי שאני מחזיק בו' ניסה הצעיר להצטדק,

'כל עוד אין לך ידיעה ברורה שאני מחזיק במכשיר או שבזמן הקרוב אני יחזיר אותו, אין סיבה שתיידע את הראש ישיבה', המשיך הצעיר להצטדק בטיעון קלוש.

'טוב, תקשיב ידדי, לעת עתה בליט ברירה לא יידע אף אחד ממה שקרה, אבל בתנאי אחד!'

הצעיר הנהן בראשו, והמבוגר המשיך.

'כל עוד המכשיר באמתחתך, אתה לא משתמש בו, ועל אחת כמה לא חושף אותו בפני שום בחור!'

הצעיר קיבל את דבריו במנוד ראש ונפנה לדרכו.

'המבוגר' השתהה לרגע, הוא לא היה שלם עם מצפונו.

הוא ידע טוב מאוד שבתנאי הזה הוא בעצם נכנע 'לצעיר',

במקום לאיים עליו שיזרוק את המכשיר או לחילופין לערב את ראש הישיבה, אבל בשעת מעשה הוא התקפל.

בימים הבאים הם לא החליפו בניהם מילה. השיחה האחרונה בין השניים העכירה את מצב רוחם.

'הצעיר' ניסה להשוות לעצמו מראה של בחור סטנדרטי ששקוע בסוגיות העמוקות של יבמות. "חמשה עשר נשים פוטרות צרותיהן וצרות צרותיהן"..

אך אוי, לכמה צרות צרות הוא הכניס את עצמו, רק הוא והמבוגר ידעו.

מידי פעם חשב המבוגר להיוועץ עם המשגיח בלי להזכיר או לרמז על שם הבחור, אבל הוא נמנע מחשש והמשגיח המנוסה יקלוט במי מדובר, ומשכך סגר את פיו.

שבוע חלף, ו'הצעיר' החל לאחר ולחסר פה ושם.

בבוקר הוא הופיע מאוחר, על סדר ב' לפעמים דילג, ובערב העדיף לשוחח עם הטבח על רוטב הפטריות או על התפריט שיוגש למחרת.

וכל זה לא נעלם מעיני 'המבוגר' שנחמץ לבו לראות את חברו הולך ומדרדר, וכמעט שהחליט לגשת אליו לנער אותו ולזעוק אל ליבו שלא ישחית את עצמו.

אך גם הפעם כוחותיו לא עמדו לו. וכשמבטי השניים היו נפגשים, כל אחד היה מפנה את ראשו לצד שכנגד.

בעיניים כלות התבונן המבוגר בצעיר שהולך ומוסיף להתדרדר.

פרק ד'

ליל שבת לאחר הסעודה. אולם בית המדרש כמעט מלא ביושביו. 'המבוגר' כבר התיישב במקומו, ממתין זה דקות ארוכות לחברותא הצעיר שבושש מלבוא. לאחר מספר דקות, הגיע אחד הבחורים בשליחותו של 'הצעיר', והודיע שהוא לא חש בטוב ויעדר מהלימוד המשותף. המבוגר החווה בידיו כלפי מטה, מביע בכך את חוסר שביעות רצונו.

למחרת בתפילה, המבוגר שם לב ש'הצעיר' נעדר ממקומו. 'אולי אכן הצעיר חולה', קיננה מחשבה בראשו של המבוגר.. לאחר סיום התפילה, ניגש המבוגר לחדרו של 'הצעיר' אך "החולה" לא היה שם. מוזר הרהר לעצמו ויצא מהחדר, לכיון אולם האוכל.

כעבור שעה הסתיימה הסעודה, ברקע האולם עוד נשמעו קולות זימרה, קולותיהם של המאחרים קום התערבבו עם מהדרי הניגונים.. שבחרו להשלים את ניגוני 'בית אבא' ויש שיאמרו ניגוני הקלטת החדשה שיצאה לשוק..

רוב בני הישיבה כבר יצאו מחדר האוכל, חלקם הגדול פנה לכיון חדרי השינה לנוח קמעא ולאזור כוח טרם יתחילו את סדר הצהרים, לקיים הנאמר שינה בשבת תענוג, וחלקם פנו לבית המדרש לקיים מה שנאמר "שבת לרגע בלי תלמוד"? לא ייתכן! כי אם שבת בלי שינה! ורצף של לימוד, זה התענוג, ומר לא פליג ומר לא פליג כל אחד וכוחותיו.

והיו שפסחו על שני הסעיפים, היו נמים קמעא בבית המדרש קצת יותר מששים שיתין כשנת הסוס.. ותיכף ומיד נאזרו בכוחות גבורה, מפליגים בניגון מתוק של הויות אביי ורבא, ואם ישאל השואל ומה עם שינה בבית המדרש? התשובה שאין לך בימינו תלמיד חכם מעולה יותר מבן ישיבה הדוחה בשאט נפש שלל פיתויים שהעולם מציע בפניו.

המבוגר השתייך לקבוצת המתמידים ומשכך סר מיד לבית המדרש.

בשעות הצהרים המאוחרות הוא עדיין התנועע על הסטנדר שקוע בסוגיה בלי שמאן דהו יפריע לו.

האולם כבר התחיל להתמלאות, אם כי בהחלט נשארו חורים פה ושם, של המאחרים לקום או סתם חרפנים.. ביניהם 'הצעיר'. לפתע הרגיש 'המבוגר' ביוסי שעמד אליו בסמוך.

יוסי חבר חדר של 'הצעיר' ניגש לקראתו בפנים חיזורות, 'מה קרה יוסי אינך חש בטוב?' שאל המבוגר בחמימות.

'הלואי שכך!' השיב יוסי בחצי גמגום.

'אז מה העניין?'

'הצעיר!!' ענה יוסי בחרדה, כשהוא מכה בכף ידו בסטנדר הקרוב.

מה עם 'הצעיר'?

יוסי רכן לעבר המבוגר והוסיף בלחישה, 'כן כן עיני ראו מקרוב', אבל ראשית כל כדאי שנמצא מקום שקט.

'המבוגר' נדרך. 'בסדר גמור, בו ניגש לפינת הרחבה.'

הם צעדו לעבר הרחבה, בלי להחליף מילה. המבוגר שקע בהרהורים מנסה לנחש מי יש בפיו של יוסי.

כשהגיעו לפינת הרחבה, יוסי קטע באחת את הרהוריו.

'אבל תאמין לי למה שאני עומד לספר לך'. אמר בנימה לחוצה.

'במה הדברים אמורים' הקשה המבוגר בשפתו הלמדנית מנסה לפוגג מעט מהלחץ.

'מה שאירע הוא, שנכנסתי לחדר לפני שעה קלה. ולפתע אני רואה את 'הצעיר' טומן בחפזה דבר מה מתחת לכריתו בצורה מוזרה. שאלתי אותו אם חש הוא בטוב, זה בסדר אל תדאג השיב לי, רק קצת לא מרגיש טוב חולה שאין בו סכנה..

הרגשתי שמשוהו אתו לא כשורה, וכשיצאתי מהחדר הצצתי מחור המפתח, ואז, "החולה" הוציא מתחת לכריתו מכשיר כהה.

חכתי בדעתי אולי זה סידור או תהילים 'שהחולה' מתפלל לרפואת עצמו.. אבל למרבה הצער התבדיתי.

"הסידור" הבהב.

מה שגרם לי להבין שלא מדובר בסידור, אלא במכשיר פלאפון!

'הצעיר' אחז בידו מכשיר פלאפון חדשני, ובידיים זריזות הקיש על המסך. ברגע הראשון קפאתי על מקומי עד כדי כך שהרגשתי בחילה.

לאחר כמה רגעים חזרתי 'לעשתונותי', ורציתי לברוח, לברוח משם, לשכוח ממה שראיתי, לשכוח 'מהצעיר', לשכוח מ"הסידור" לשכוח מכל המחזה המחריד שראו עיני.

אבל לאחר מחשבה נוספת, החלטתי שלא אסוג מהמקום, לדעת לאשורו מה באמת קורה שם.

ומה שקרה, ש'הצעיר' המשיך להקיש מדי פעם על הצג המהבהב, וחיוך שובב נזרק על פניו... וחוזר חלילה.

בסוף הוא קם ממיטתו, כיבה את המכשיר ותחב אותו מתחת למזרון.

והכל בשבבבת...!! סיים יוסי בחלחלה.

פרק ה'

למשמע הדברים מפי יוסי, 'המבוגר' הוכה בתדהמה.

עיניו הזדקקו, ופיו נאלם למספר שניות, הוא הרגיש כאילו אבן כבדת משקל מוטחת על לבו.

'אא...אתה בטוח?!' שאל בעודו אוחז בזרועו של יוסי. מנסה לעכל את הידיעה המרעישה שזה עתה הגיע לאזנו.

'אולי התבלבלת לרגע? או שלא ראית טוב', ניסה לערער את בטחונו.

'אני בטוח במאה אחוז מה ראו עיני', חתך אותו יוסי בכאב.

המבוגר הרפה את אחיזתו. 'זה לא ייתכן, זה לא ייתכן מלמל לעצמו'.

'הצעיר' מחלל שבת?! סיים כמעט בזעקה הההה, מבלי שישים לב לאזנים הכרויות מסביב.

ש..ש..ש.. היסה אותו יוסי. 'בחורים בקרבת מקום עוד יקלטו במה מדובר'.

צודק, התנצל המבוגר, בעודו מליט את פניו דקה קלה, ממתין עד שקבוצת בחורים תחלוף על פניהם.

'רק בקשה אחת לי אליך', הפנה לעברו של יוסי, 'אל תספר על כך לאף אחד, וב"ה אחשוב כבר כיצד לפעול בעניין'.

יוסי הנהן בראשו לאות הסכמה, ועזב את המקום לכיוון בית המדרש.

ו'המבוגר' כאילו רגליו הוליכו אותו מאיליו, צעד לכיוון חדרו של 'הצעיר'.

הפעם הוא החליט לאזור אומץ, ולא להחריש אל מול האסון הרוחני שמתהווה לנגד עיניו.

הוא תכנן לתפוס אותו, לנער אותו, ולזעוק אל ליבו גם את זעקתו שלו, הייתכן שבחור כמוהו שעד לא מזמן היה סמל ומופת

בעיני צעירים ממנו, ידרדר לעבר פי פחת?!

הוא זירז את הליכתו, אבל לרגע חלפה בו מחשבה מערערת, 'אולי זה לא הזמן המתאים להוכיח אותו בשעת קלקלתו, ובזמן

אחר אשוחח את בנינוחות?'

אבל הוא כבר עמד על מפתן חדרו של הצעיר. והחליט הפעם לא לסגת. הוא נקש קלות פתח את הדלת, אבל למרבה אכזבתו

הצעיר לא היה נוכח במקום.

'אולי טוב שכך', הררה לעצמו.

בזמן הנותר עד צאת השבת, 'המבוגר' חכך בדעתו, אם זה יהיה נכון לערב את ראש הישיבה או את אחד מאנשי הצוות. הוא הרגיש שזה כבר גדול עליו בכמה מדות. אבל שוב הוא נסוג מהרעיון, והחליט לסגור בעצמו את העניין עם הצעיר, ברגע הראשון שיפגוש אותו.

מה שלא קרה בשבת.

מוצאי שבת. בחדר האוכל, הגישו סעודת מלווה מלכה מאולתרת, שאריות סלטים משבת, פרוסות חלה, וחבית פטל.

'המבוגר' סקר את שורת השולחנות אך לא היה זכר לצעיר. היכן הוא נמצא כעת בשעת לילה מאוחרת תהה לעצמו.

הוא סיים את ארוחתו בירך על שולחנו, ונפנה לצאת מחדר האוכל.

בעודו עולה במדרגות המובילות לבניין הפנימיה, נתקל 'בצעיר' שזה הרגע החליט לרדת לשבור את רעבונו.

'הצעיר' ששם לב למבטו החודר של ידידו המבוגר. עצר לרגע, והתעניין בשלומו.

אצלי הכל כמעט כשורה, אבל מה איתך? הטיח בו המבוגר.

'הצעיר' משך בכתפו. 'אה.. מה קורה איתי? הכל כרגיל, לא?' החזירו בשאלה.

'אשמח לשוחח עמך בניחותא ברחבת בית המדרש לאחר שתסיים מהר את ארוחתך', האיץ בו המבוגר.

לאחר שעה קלה הוא אכן התייצב שם.

המבוגר שבמשך כל אותו הזמן פסע הלוך ושוב בצעדים נמרצים, אחוז בהרהורים, ומתכנן את צעדיו לקראת השיחה 'הלא

נעימה' אל מול הצעיר, נרתע לאחוריו כשראה את האחרון עומד לצדו.

הצעיר שהבחין במבטו המתוח ושפתיו הקפוצות של ידידו המבוגר, ניסה לפתוח ראשון בשיחה.

'מן הסתם לא קראת לי כדי להרצות בפני על חידושך בגדר זיקה הלא כן? אז מה דחוף לך לשוחח בשעה זו ודווקא ברחבה

הזנוחה?' שאל בחצי הלצה מצפה לתגובת המבוגר.

אבל המבוגר לא טרח לענות לו, ומכיוונו הגיע רק שתיקה רועמת.

הצעיר נדרך. הוא נזכר בשיחה הקודמת שהייתה לו עם המבוגר, וכעת קיננה בו מחשבה, אולי גם במפגש הזה המבוגר רוצה

להוכיח אותו על החזקת המכשיר. אבל לא ייתכן, ניסה לערער את חששו, הרי הבטחתי לו שאזרוק אותו, ומנין לו לדעת ש...

'תקשיב ידידי 'הצעיר'! פנה אליו המבוגר בטון סמכותי, קוטע באחת את הרהוריו.

'אני רוצה לשאול אותך שאלה אחת ויחידה, ואבקש לשמוע אך ורק תשובה אחת, כן או לא!'

ממהה? גמגם הצעיר לא מבין מה פשר הבקשה המוזרה.

והמבוגר בלי להשתהות, זרק לעברו את הפצצה.

'האם זרקת את הפלאפון?'

הצעיר החוויר קמעא, אבל מיד התעשת. 'כן בוודאי כמו שסיכמנו. אני לא מבין מה השאלה..'

'אתה באמת לא מבין? ואם אספר לך שראו אותך מתעסק עם המכשיר'. הטיח בו המבוגר.

הצעיר נדהם לשמוע את "האשמה" שמוטחת לעברו.

'מי סיפר לך כאלה שטויות. אתה חושד אותי באמת, או שזו סתם הלצה??' שאל בתמיהה רבתית.

'ידידי השאלה שאתה צריך להתמודד מולה, זה לא מי סיפר אלא מה סיפר, ואכן ראו אותך בבירור שבוע שעבר עם המכשיר, אז

אין טעם שתכחיש ותחמיר את המצב', סיים המבוגר באיום מרומז.

באותו רגע לא היה לו לב להטיח בו גם על חילול השבת. הוא הרגיש שזה יהיה יותר מדי עבור בן שיחו. בפרט שאז הוא יכול

לקשר בקלות בין יוסי לאותו אחד שגילה את סודו.

הצעיר, ניסה לעכל בעצמו את ששמעו אזניו. כן סודי נתגלה. אין טעם להסתיר. בפרט שבר שיחו לא השאיר בידו אפשרות אחרת.

'אכן אני מודה באשמה' התלעלעו המילים בגרונו. 'עשיתי טעות אחר טעות', הנמיך מעט את טון דיבורו.

'אבל כעת אני מביח שאפרד מהמכשיר לצמיתות!' סיים הצעיר בטון גבוה ונחרץ.

זה לא מספיק! הגיב המבוגר.

'נו אז מה אתה רוצה שאעשה?', תמה הצעיר.

'אני רוצה לראות אל מול עיני, שאתה מנפץ אותו.'

'למה לנפץ ולא למכור אותו לתגרן שבשוק?'

'כי למרבה הצער כל עוד לא אראה מול עיני את המכשיר כשהוא מנופץ, יהיה קשה לי להאמין שהתפטר ממנו'. סיים המבוגר בנחרצות.

הצעיר נכנע. 'אוקיי אני מוכן ברגע זה לעשות כרצונך.'

'מצוין, אמתין כאן עד שתביא אותו.'

הצעיר נענה לדרישתו, והלך לכיוון חדרו להביא את המכשיר.

לאחר מספר דקות קול של רשרוש הגיע לאזני המבוגר. הצעיר שאחז בשקית הוציא מתוכה את המכשיר החדשני והגיש למבוגר שהכין מבעוד מועד אבן כבידה לנתץ אותו.

דפיקה ועוד דפיקה, והמכשיר התרסק לרסיסים, כמו גם האבן שנגולה מליבו של המבוגר.

אבל עדיין חשש קטן קינן בראשו, שמא והצעיר מסתיר ממנו עוד דבר. 'למחרת אגש ליוסי ואבקש ממנו לשים עין על 'הצעיר'. סיכם לעצמו.

'תעדכן אותי אם אתה רואה דבר חריג בסדר?' ביקש למחרת מיוסי, שמצדו נענה בשמחה לבקשה.

'אהה.. כדאי גם שתדע שהמכשיר כבר בבחינת ז"ל..'

יוסי הופתע לשמוע על כך. 'כיצד זה קרה? ספרת לו כיצד התגלה סודו?'

'ברור שלא. ספרתי לי שנודע לי על כך כבר באחד מימי השבוע, לא בשבת'. ניסה בכך לסלק את חששו.

בימים הבאים, יוסי שם לב ש'הצעיר' נעלם לעיתים תכופות בשעות הצהריים ובערב. בעדינות הוא ניסה לברר אתו מה קורה, אבל לא קיבל ממנו מענה ברור.

באחת הפעמים שניגש לשאול לשלומו, 'הצעיר' החמיץ לו פנים, 'מה קרה לאחרונה שאתה מתעניין בי כל כך?' שאל אותו בטרונה.

'סליחה על החפירה.. אני רק חשבתי לעזור'. גמגם יוסי.

'אוקיי, לעזור זה דבר אחד ולחפור זה דבר שני'. עקץ אותו 'הצעיר'. 'ואם בכל זאת רצונך לעזור, אז אשמח לקבל ממך עוד הלוואה קטנה'. ביקש ממנו 'הצעיר' כמעט בדרישה.

'אבל רק אתמול ראיתי אותך לוקח הלוואה מהגמ"ח של וייס. ושלשום בקשת מברגמן, ולי באופן אישי אתה חייב כבר סכום נכבד, ועד כה לא הואלת לפרוע את חובך אז למה שאלווה לך עוד?!!' סיים יוסי בנימה כעושה משהו.

'הצעיר' הניף את ידו כאילו בא לבטל את דבריו.

'נו נו מה קרה, בסך הכל עיכוב קטן, ב"ה בקרוב אפרע לך את חובך, כולל את ההלוואה הזו..'

אבל יוסי סירב. והצעיר עזב בזעם את חדרם המשותף.

'זה לא אותו 'צעיר' שהכרתי עד לפני זמן קצר, בחור משכמו ומעלה, שקוע בלימוד ונוהג באדיבות כלפי הסובבים אותו. בהחלט משהו השתנה בו, ואם לא די בפרשיה האחרונה, בזמן האחרון הוא מבקש לעיתים תכופות הלוואות גדולות, וזה די מוזר, לאחד שעד לא מזמן הסתדר לא רע'. הרהר יוסי לעצמו. 'ושמא? נצנץ בו שביב של תקוה, בעקבות המכשיר הוא נקלע לחובות ובקרוב לאחר שיפרע אותם, יחזור ל'צעיר' שהכיר מימים ימימה', קיווה יוסי בשביל חברו.

אבל בעתיד הקרוב הוא יגלה לאכזבתו ש'הצעיר' לא חזר לעצמו, ומטה מכך.

פרק ו'

מאז אותו אירוע חלפו כבר כמה שבועות.

במשך כל אותו הזמן 'הצעיר' נעדר לרוב מבית המדרש, ולעיתים תכופות נעלם משטח הישיבה. ואם לא די בכך, גם החבילה התפרדה. הצעיר הפסיק להגיע ללימוד המשותף עם המבוגר, וכל פעם היה מצויד באמתלה שונה. המבוגר שחשש לגורלו הרוחני תפס אותו לשיחה, בניסיון לגלות מפיו מה קורה אתו בעת האחרונה. אבל 'הצעיר' התחמק בתואנות שווא. וגם כשהאחרון התחנן לפניו, הוא סירב לשתף אותו במה שעובר עליו. באחד הלילות, צעד המבוגר בחרש מחוץ לישיבה. לפני דקות ספורות עדכן אותו יוסי על כך ש'הצעיר' יצא מהחדר מצויד בתיק. 'זה לא הפעם הראשונה שהוא נעלם לזמן ארוך, וזה לא נשמע טוב, כדאי מאוד לברר מה הסיפור', הפציר בו יוסי. כעת הוא במעקב אחריו, תופס ממנו מרחק בטוח, שלא יקלוט אותו אם חלילה יפנה את ראשו לאחור.

'הצעיר' פסע בזריזות לעבר התחנה ובידו תיק בגודל בינוני, כזה שלא אופייני לבחור ישיבה. לאן הוא מתכוון לנסוע, ומה מכיל התיק, הסתקרן 'המבוגר'.

זמזום של מנוע רעשני קטע באחת את הרהוריו. זה היה אוטובוס בינעירוני שעצר בתחנה. 'הצעיר' טיפס בקלילות על מדרגות האוטובוס ונבלע בתוכו.

המבוגר שם את פעמיו לכיוון הישיבה תוהה מה עליו לעשות. 'לפחות אני יודע מה מספר הקו', הרהר לעצמו. שבוע לאחר מכן הזמין 'המבוגר' מונית. מהו יעד הנסיעה? שאל נהג המונית בקול מחוספס.

'תפעיל מונה ותעקוב אחרי אוטובוס שיגיע בעוד מספר דקות' השיב לו המבוגר.

'מה לעקוב, אחרי מי בדיוק, ומתי הוא יגיע?' המטיר לעברו נהג המונית בחוסר סבלנות. המבוגר ניסה להתחמק משאלותיו הטרחניות, ולמזלו טרטור אוטובוס קטע את השניים.

'הנה תעקוב אחרי האוטובוס הזה', הצביע המבוגר לעבר אוטובוס אדום שעצר בתחנה. מבעד לחלון המונית נראה 'הצעיר' עולה במדרגות האוטובוס.

האוטובוס חרק קלות והחל יוצא לדרכו. והמבוגר דחק בנהג שיצא תיכף בעקבותיו.

האוטובוס התנהל לאיטו, נוטה על צדו, והמונית כל העת ישבה לו על הזנב.

היא גמאה כבר כמה עשרות קילומטרים, אבל האוטובוס ממשיך לנסוע, חולף על פני מקומות שונים, צמתים ומחלפים. כל אותו הזמן נהג המונית ניסה לפתוח בשיחת חולין עם 'המבוגר' על הא ועל דא, כדי להפיג את שעמומו..

אבל המבוגר שהיה תפוס בהרהורים לא שיתף עמו פעולה.

גם כשניסה לברר מה הסיבה שהם נוסעים בעקבות האוטובוס שלפניו, הוא לא קיבל תשובה ברורה.

'המבוגר' הצליח 'למרוח' אותו, שיש לו עסק עם נהג האוטובוס.

והנהג בעל כורחו העביר את זמנו בשיחת חולין עם חבריו במכשיר הקשר.

לאחר שעה ארוכה של נסיעה, האוטובוס עצר בתחנה ראשונה.

מספר נוסעים ירדו ממנו, אבל הצעיר לא נראה ביניהם.

גם בתחנה הבאה הוא לא נצפה יורד. ואז באחת התחנות 'הצעיר' ירד!

גלוי ראש! לבוש בחולצה ירוקה עם כיתוב מוזר ב-English מסולסלת! ובידו התיק המשונה שכעת טפח כשבלע לקרבו את הכובע והחליפה...!!

'המבוגר' נדהם! הוא לא האמין למראה עיניו. אבל לא היה לו זמן לעכל את המראה.

הוא הזדרז לשלם לנהג, וירד מהמונית, משתדל לא לאבד קשר עין מ'הצעיר' שנע במהירות.

לאחר דקות קצרות של הליכה, 'הצעיר' נעמד, הוציא את הפלאפון והקיש על כפתוריו.

'כן כן הגעתי, אני מחכה לך במקום שקבענו, מלמל לתוך הפומית, וניתק'.

כעבור זמן קצר בחור מתולתל גלוי ראש התקרב לעבר 'הצעיר'.

'המבוגר' שתפס מרחק בטחון מהשניים, החמיץ את פניו. מה למתולתל ול'צעיר'? הרהר לעצמו בתמיהה.

השניים הסתודדו קצרות, ואז התחילו לצעוד במורד הרחוב, ו'המבוגר' שכל העת נשרך בעקבותיהם נזהר שלא ישגיחו בו.

לבסוף עצרו השניים מול שער חלוד, ולידו עמדה חבורת צעירים עליזים.

'שלום המדריך שלום הצעיר', קראו בעליזות.

המתולתל פתח את השער, וקרא לעברם, 'חבר'ה' בוא נעלה כעת לקומה השנייה'.

החבורה התקדמה בשביל המוליך לעבר מדרגות בניין ונבלעה בתוכו.

'המבוגר' המתין מעבר לשער, וכעבור מספר דקות קולות נגינה בוקעות מכיון אחת הקומות.

נגינה יפה הרהר לעצמו, אך תיכף חזר בו, 'מנגינה מצמררת... פורטים הם על כלי הנגינה, ואני זועק "קול דמי אחיך זועקים אלי מן האדמה".'

כבר חלפה לה שעה ארוכה והוא עדין ממתין סמוך לשער.

עוברים ושבים שחלפו במקום, תלו בו עיני עגל, למראה חזותו של החרדי השחור, והוא מצדו כבש את פניו, מנסה בכך להתעלם ממבטיהם. האדיבים שבהם הציעו את עזרתם, אך הוא פטר אותם בנימוס, שממתין למאן דהו שבקרוב יופיע.

כעבור שעה ארוכה, קולות של צחקוקים בקעו מכיוון השביל.

'המבוגר' מיהר לקחת כמה צעדים אחורה, ובינתיים החבורה שהתגודדה מספר דקות בסמוך לשער, נפרדה לשלום.

'הצעיר' השתהה לרגע עם הבחור המתולתל, ולאחר שהאחרון רשם לו דבר מה על דף, פנה ממנו לשלום.

'המבוגר' הרחיב את פסיעותיו, ממהר להתרחק מהמקום.

לישיבה הוא יחזור באמצעות אוטובוס שאמור להגיע בשעה הבאה, הוא לא רצה להיפגש עם הצעיר שמן הסתם יעלה באוטובוס הראשון שיגיע בקרוב.

בינתיים פתח גמרא קטנה שהיה רגיל לקחת בכל נסיעה, בניסיון לנצל רגע אבוד.

שעה חלפה והאוטובוס הראשון כבר עבר על פניו.

בדקות הקרובות אמור להגיע אוטובוס נוסף, ומשכך הוא הזדרז לצעוד לכיוון התחנה.

כעבור זמן קצר האוטובוס עצר בתחנה. כשטיפס לתוכו ציפתה לו הפתתעעהה...!!

פרק ז'

אל מול עיניו הוא רואה במלוא הדרו.. את 'הצעיר' בלבושו הרגיל, יושב על אחד המושבים כשהתיק בסמוך אליו, באוזניו תחובות אוזניות ועיניו עצומות למחצה.

'הנהג כבר סגר את דלתות האוטובוס ולרדת לא בא בחשבון'. הרהר המבוגר לעצמו.

'כיצד זה ייתכן? 'הצעיר' סתם פספס את האוטובוס הראשון, או חלילה הרגיש במעקבי?' תהה לעצמו.

הוא שילם לנהג, וניסה לחלוף בזריזות על פני מושב 'הצעיר'.

אלא שהאחרון הספיק לקלוט אותו בזווית עינו החצי הפקוחה.

ברגע הראשון 'הצעיר' שתק, הוא הבין שנתפס בקלקלתו.

אבל חיש מהר התעשת ופנה 'למבוגר' בתקיפות. 'אתה עוקב אחרי?!' שאל בנימה מרוגזת, 'נהיית בלש??' הוסיף בזעם.

'המבוגר' שהמשיך לפסוע בין שורות המושבים, לא התכונן לבאות. אבל כעת לא הייתה לו ברירה, מלבד לומר לו את האמת.

הוא הסתובב חזרה לכיוונו ובקול חצי מגומגם אישר בפניו, 'אכן ע..ק..ב..ת..י אחריך..'

'טוב, אוקיי', השיב 'הצעיר' כאילו משלים עם המצב.

'עכשיו שאתה יודע מה מעשיי, אני מבין שאצטרך לארוז את מטלטלי ולעזוב את..'

'אל תסיק מסקנות חפוזות! קטע אותו 'המבוגר' בטון סמכותי.

'המצב בהחלט הפיך. רק תגיד לי מה חיפשת שם?' שאלו בכאב. 'וכפי שראו עיני זה גם לא הפעם הראשונה?' חשף בפניו ממסקנות המעקב..

'הצעיר' התעלם לרגע מהשאלה, ועבר לתחקר את 'המבוגר', 'עקבת אחרי מיוזמתך או בשיתוף צוות הישיבה?'

'החלטתי מיוזמתי לעקוב אחריך', ניסה 'המבוגר' להצטדק.

'עד כה לא ערבתי אף אחד, כדי שלא להזיק לך יתר על המידה. אבל בכמה תנאים!'

'הצעיר' שתק. ו'המבוגר' המשיך בשטף דיבורו.

'התנאי הראשון שתזרוק לאלתר 'את זה' שיש לך ביד.. שעד לרגע זה אין לי מושג איך השגת מכשיר חדש.

והתנאי השני, שאינך מתקרב בשום אופן לאותה חבורה, בפרט לא לבחור המתולתל.

והתנאי השלישי..'

'אדוני אתה לא שם לב שאתה עומד באמצע מעבר', פנה לעברו זקן מסורבל שניסה להתקדם בין שורות המושבים אך ללא הצלחה.

'המבוגר' פינה לעצמו את המושב הסמוך מתיקו של הצעיר, והתיישב לידו.

'הצעיר' עדין שתק. זה היה ברור שהוא מתחבט בעצמו, אם לקבל את ההצעה או לסרב.

'נו..?' דחק בו 'המבוגר', מצפה לשמוע ממנו תשובה חיובית.

אבל הצעיר לא נחפז לענות לו.

מחשבות שונות הציפו אותו, כרגע הוא עומד בצומת דרכים וההחלטה שעליו לקבל היא קשה.

מצד אחד הוא כבר עם רגל אחת מחוץ לעולם הישיבות ובכלל מהעולם החרדי, הוא גילה זה מקרוב עולם חדש, חברים חדשים ו"אנשים טובים" שעבורו הם כמעט משפחה, ומצד שני, הוריו, חבריו מהישיבה, וידידו המבוגר.

בהחלט עומדת לפניו החלטה לא קלה.

עוד דקות ארוכות הוא חכך עם עצמו, והמבוגר כל העת שמר על שתיקה. מבין היטב מה מתחולל בלבו. לבסוף, החליט לקבל את הצעת המבוגר. בין כה הוא לא היה שלם אם הצעד האחרון שלו הוא נכון וטוב עבורו, ולעת עתה סיכם לעצמו, אנסה 'להשתלב' שוב בחיי הרגילים, אם יעלה בידי הנה מה טוב, ולא, תמיד אפשר לחזור חזרה..

'כן..כן.. אני מסכים לכך', השיב 'הצעיר' בטון רפוי. 'אבל האם בזה זה יסתיים?'

'בהחלט כן' אישר המבוגר.

'אם תעמוד בתנאים האלה אני מאמין שהכול יחזור למסלולו הרגיל'.

'טוב, בסדר אני מבטיח לזרוק עוד היום את המכשיר בנוכחותך, ולנתק מגע מהחבורה שהכרתי רק לאחרונה', אישר מצידו כפי שכפאו שד.

המבוגר הנהן בראשו, וצהל בלבו שהצעיר קיבל את התנאים שהציב בפניו. זה לא היה מובן לו מאיליו, הוא חשש שכבר פספס את הרכבת..

'רק אבקש ממך שלא לשאול בדבר מעשי היום, ומדוע הייתי לבוש כך. זה כבר מאחורי'. הפציר בו הצעיר.

'המבוגר' אכן הסתקרן לדעת מה לצעיר ולאותה חבורה, אבל למשמע בקשתו הכמעט מתחננת, נאלץ לכבוש את שאלתו שעמדה על קצה הלשון.

'בסדר גמור, לא אשאל וגם לא אספר לאיש מה שראו עיני. אתה יכול להיות רגוע הבטיח 'המבוגר'.

'ומה בדבר התנאי האחרון?', שאל 'הצעיר' בחשש, ולרגע התחרט שהזכיר לבן שיחו את הנשכחות..

'אה נכון.. התנאי השלישי הוא די פשוט. תקבל על עצמך לכתוב 'חבורה' מושקעת בסוגיה הנלמדת'.

'זה מקובל עלי', השיב 'הבעל דבר' באנחת רווחה. 'אבל בתנאי שתעבור עליה'. ספק הטיל עליו ספק ביקש ממנו..

'ברור, זה חלק מהתנאי השיב 'המבוגר' בבת שחוק.. 'הצעיר מצדו החזיר לו חיוך מאולץ.

'אגב.. מה הסיבה שלא עלית לאוטובוס הראשון? מה שהיה מונע משנינו את המפגש.. ניסה המבוגר להקליל את האווירה.

'אה.. קבלתי שיחת טלפונית חשובה'. סתם 'הצעיר' ולא פירש.

האוטובוס כבר סיים את מסלולו העירוני, וכעת 'פניו מועדות' לעבר הכביש הראשי.

הצעיר הפנה את מבטו לעבר החלון, מחפש דמויות בעלטה..

והמבוגר שלף את גמרתו הקטנה, בניסיון לעמוד בהספקי הלימוד שקבע לעצמו.

ולעצמו הוא חשב, שבזה הסתיים הסיפור עם 'התכשיט' אחת ולתמיד.

'אמנם די נראה ש'הצעיר' לא השלים לגמרי עם העובדה שמכאן ואילך הוא יאלץ לעדכן מסלול מחדש..

אבל נו שויין.. כמה ימים של שטייגען וכתובת 'חבורה' "והמאור שבה יחזירנו למוטב", הרהר 'המבוגר' לעצמו.

מה שלמרבה הצער יתברר בקרוב כתקוות שווא, והוא כמו שאר חבריו עתידים לגלות ש'התכשיט' נקלע למצב ביש, סיפור שעוד יתפוצץ לכולם בפנים..

פרק ח'

'קיוסק' שכן לו אי שם בפאתי השכונה.

על פי רוב הוא שימש נקודת מפגש לאנשים ריקים ופוחזים. מהמרים בלשון העם.

בחורי הישיבה, גם אלו 'המעשנים' הדירו את רגליהם מהמקום.
מה יש לבחור ישיבה הלן באוהלה של תורה לחפש במקום של יושבי קרנות.
באחד הימים נכנס לפנימיית הישיבה, אדם קירח בפנים זועפות.
'איפה 'הצעיר'? שאל בקול גס את שני הבחורים שהסתודדו בקצה הפרוזדור.
'אדוני מה אתה צריך ממנו?' שאל אחד מהם.
'מה אני צריך ממנו?! הוא חייב לי שש אלף שקל..!'
'על מה ולמה..?' שאל הבחור בפליאה לא מוסתרת.
אתה באמת רוצה לדעת?
'למה לא', רכן הבחור מעט לעברו, מאותת על סקרנותו.
'הקירח' בלי להמתין רגע, התחיל לספר את הסיפור..
'מזה כמה שבועות שהצעיר' מגיע אלי לקיוסק כדי לגרד או למלאות כרטיסי מזל,
הוא רכש כרטיסים בכמויות, ובשבועות הראשונים שילם עליהם מיד ובמזומן.
בשבועות הבאים הוא כבר ביקש ממני לתת לו בהקפה, והבטיח לשלם בתאריך קרוב.
ואכן הסכמתי. הוא רכש את אמוני, וגם לא היה שווה לי לאבד לקוח שרוכש ומהמר בקצב מסחרר.
ימים ספורים לאחר שחלף זמן הפירעון, הוא התקשר אלי מיוזמתו והודיע לי,
היות ובני הישיבה יצאו 'לשבת חופשה' הוא יפרע את חובו תיכף ומיד כשיחזור לישיבה.
בלית ברירה הסכמתי להאריך לו את זמן הפירעון.
וכעת חלף לו כבר שבוע, וכל ניסיונותיי לתפוס אותו בפלאפון עלו בתוהו!
סיים הקירח בעצבנות אל מול עדת בחורים שבינתיים התקבצה סביבו.
בחור נבון שהאזין לו כל אותה העת, הבין את ההשלכות 'הלא נעימות' ש'הסיפור' טומן בחובו..
'חכה רגע, אבדוק אם הוא נמצא בחדרו ואמסור לו שאתה מחפש אותו'.
והקירח בעל כורחו המתין בקוצר רוח, מוקף בבחורים הסקרנים.
הבחור ניגש לעבר חדרו של הצעיר, זורק מבט אחורה מוודא שהקירח לא בא בעקבותיו.
לאחר דפיקה קצרה, הדלת נפתחה.
'הצעיר' אחז בידו חולצה לבנה ובידו השנייה מגהץ לוהט.
'שלום לך, מה לידידי בביתי', שאלו בחיוך זחוח.
'תקשיב 'צעיר'. בקומה למטה, ממתין לך בעל קיוסק מפאתי השכונה'.
'איך הוא נראה' שאל הצעיר?
'קירח בעל חזות קשוחה'..!
'הצעיר' התחלחל, והניח את המגהץ מידי.
'הוא סיפר לך מה הוא רוצה ממני?'
כן השיב הבחור. 'וכפי שאני מבין נקלעת לעסק ביש מזל... האמנם?'
החולצה נשמטה מידי 'הצעיר'. גופו רעד ואישונו התרוצצו בקצב המחשבות.

'מה אעשה?' מלמל לעצמו בחרדה.

ממנו ואילך היה להסתבך עם טיפוסים מפוקפקים.

'ברנשים אלימים חסרי עכבות שגילויי רחמים או התחשבות בזולת זו אחת החוליות הרופפות אצלם.. ועל אחת כמה, הרהר לעצמו בחשש, 'שבחור צעיר כמוני, הם יאכלו אותו בלי מלח.. רק כדי לפרוע את חובם'.

סיכם את מצבו העגום, בלי שיש לו מושג איך לצאת מהתסבוכת שהכניס את עצמו בו ידיו..

הבחור קטע את הרהוריו, 'צעיר' אולי זה הזמן לערב אדם מבוגר? זרק לעברו בשאלה, משל קרא את מחשבותיו.

'את מי כבר אפשר להכניס בסוד העניינים?' תהה בפניו 'הצעיר'.

'לא אחד ולא שניים, אפשר לערב את הוריק, או את ראש הישיבה או סתם עסקן מבין עניין', הציע לפניו הבחור כמה אפשרויות.

'לא, לא. בשום אופן אני לא רוצה לערב בתסבוכת הזו את הוריק המסכנים,

גם לא לערב עסקן מבין עניין.. ובוודאי לא את ראש הישיבה שמן הסתם למשמע הסיפור ישלחני לחופשי..

לא בא בחשבון, סיים הצעיר בנחרצות ושוב שקע בהרהוריו.

'אז מה אתה חושב לעשות? בעל הקיוסק עדיין ממתין לך'. ניסה הבחור לעורר אותו.

'זה בסדר. תמסור לו שלא מצאת אותי, אני כבר יסתדר', ולעצמו חשב איך באמת יסתדר..

'אתה בטוח שתסתדר?'

'כן כן, אני יודע מה לעשות', השיב בנחישות מזויפת.

'אבל רק בקשה לי אליך, אל תיתן לו לחשוב לרגע שאני נמצא כאן'. סיים 'הצעיר' בטון מעט מתחנן.

'בסדר גמור', הרגיעו הבחור.

'אם שם ה' נמחק למען השלום, על אחת כמה שעבור שלומו.. של בחור כמוך אהיה רשאי לצנזר אי אלו פרטים..! גיחך הבחור,

ושב תיכף על עקבותיו מתכוון למסור לקירח ש'המבוקש' לא נמצא בחדרו.

'הצעיר' מצדו לא התמהמה לרגע, הוא אסף כמה מחפציו והחליט לנוס על נפשו, הרחק מהישיבה למקום אחר...

פרק ט'

כל אותו הזמן, הורי 'הצעיר' לא ידעו דבר וחצי דבר ממה שארע לבנם.

כשעוד שוחח אתם, הוא דאג לא להסגיר בפניהם שמהו אתו לא כשורה.

כעבור מספר ימים הרגיש 'המבוגר' בחסרונו של 'הצעיר'.

לאחר שבירר עם חברי החדר, ושמע את הסיפור שאירע זה מכבר עם בעל הקיוסק, הוא נעשה חושש לשלומו.

'הצעיר נמצא בישיבה, רק בשבוע הבא הוא צפוי לשוב הביתה', השיבו הוריו בפליאה למתקשר הלא מעודכן..

'המבוגר' נחרד למשמע אוזניו. 'הוא לא בבית?' שאל שוב משתומם.

'לא לא כעת הוא בישיבה', ענתה האם בפסקנות. 'אם תרצה תאמר לי מי מחפש אותו, ואעדכן אותו ברגע שיחזור מהישיבה..'

'המבוגר' נבוכ לרגע, הוא לא תכנן בשלב הזה לערב את הורי 'הצעיר',

אבל במחשבה שנייה החליט לספר להם, זה היה גדול עליו לשמור סוד נורא שכזה.

והוא סיפר לאם כל מה שאירע עם בנה בעת האחרונה.

האם נחרדה, 'היתכן?! דוד לא יצר עמנו קשר כבר למעלה משבוע, ומצדנו לא התקשרנו אליו,

שלא להפריעו בלימודו, ועכשיו היכן הוא נמצא?' שאלה בחרדה, 'שמא מוטב לערב את המשטרה', הציעה האם בחשש. 'המבוגר' שתק, מה יאמר כעת לאם החוששת לגורל בנה. ובעודו מהרהר, הבזיק לו רעיון לפתרון התעלומה. 'יכול להיות שיש בידי קצה חוט היכן הוא נמצא, הרשו לי לבדוק זאת ואחזור אליכם בהקדם', סיים בחפזה את השיחה. הוא פנה לחדרו של 'הצעיר', ושם תר אחר התיק שנשא 'הצעיר' באותה נסיעה רחוקה.. לאחר חיפוש מייגע התיק נמצא לבסוף בארון למעלה, מוצנע בין הבגדים. הוא נבר בתוכו ומצא פתק, זה היה הפתק ששרבט הבחור המתולתל. ועליו היה רשום מספר טלפון. 'המבוגר' שמט את התיק, ורץ לעבר עמדת הטלפון, שלמזלו גם הייתה פנויה. הוא חייג את המספר הנקוב בפתק, וכל זאת בלי לדעת מיהו אותו אחד שיענה לו מעבר לקו. ברקע, צליל חיוג ארוך, הוא נדרך, ואז בקע קול עבה מאפרכסת, 'הלו מי מדבר?' 'מדבר המבוגר'.

'מה אדוני רוצה?' שאל אותו העונה מעבר לקו. 'התקשרתי כדי לברר מה ידוע לך על בחור בשם 'הצעיר'!' האיש מעבר לאפרכסת, המהם קלות. 'במה זה קשור אליך?' 'המבוגר' אזר כוחות והתחיל לספר לו את פרטי העלילה. 'חוששני שיש עמך את פתרון התעלומה, לאן נעלם הצעיר', סיים בטון מתחנן. האיש ניסה להשתמט, אך משאיים עליו 'המבוגר' שהורי הבחור יערבו את המשטרה. הוא נעתר לספר מה שידוע לו על 'הצעיר'.

הוא כחכח קלות בגרונו.. 'טוב תשמע אדוני, הגעת לארגון העוסק בעזרה לנערים נושרים..'. 'אתם מעניקים עזרה גשמית או רוחנית?' שאל 'המבוגר'.

האיש צחקק בקול, 'לא אנחנו מהמתרס השני כת חילונית למהדרין, שעוזרת לבחורים לעשות את צעדיהם הראשונים בעולם הגדול.. ובאשר לשאלתך המשיך האיש בלי להשתהות, 'כל מה שידוע לי ש'הצעיר' נמצא כעת במרכז הארץ, שכרנו לו שם דירה עם בחורים נוספים, ובקרוב הוא יתחיל ללמוד נגינה', ואהיה ברור אתך, המשיך האיש, 'אל תצפה שאפרט לך היכן הוא בדיוק נמצא!' סיים בנחרצות. 'שמא תוכל להעביר לו מסר מהוריו?' הפציר בו 'המבוגר'.

'נו בסדר, רק שיהיה קצר', השיב באילוץ. 'הוריו חרדים לשלומם, אמור לו שיעדכן אותם היכן הוא נמצא ומה מעשיו' קימץ 'המבוגר' במילים. 'בסדר גמור' השיב האיש האלמוני, וטרק את השפופרת נחפז לסיים את השיחה. כשנדע 'לצעיר' שהוריו דואגים לשלומם, הוא מיד התקשר לביתו. הוא לא הסתיר מהם דבר, וסיפר להם בדיוק היכן הוא נמצא, ושאין מה לחשוש לשלומם.. הוריו התחננו שיחזור הביתה וישכחו מכל מה שאירע אתו, אך 'הצעיר' סירב לשמוע. הבכי והדמעות של הוריו לא גרמו לו לזוז מההחלטה האיומה שנטל בנוגע לחייו הרוחניים. הוא ביקש מהם שלעת עתה יניחו לנפשם, ולא ינסו להיפגש אתו או להשפיע עליו בשום דרך שהיא. באותו שלב הוא כבר היה עמוק בתוך הבור. וכיון שכך, כל תחנוניהם הנרגשים נפלו על אוזניים ערלות.

ראש הישיבה שכעת נודע לו לראשונה מה קרה עם 'הצעיר', היה בצער גדול, ואת 'השיעור הכללי' שהיה אמור למסור למחרת, ביטל בפעם הראשונה מאז קום הישיבה. הוא הזעיק את המבוגר לחדרו, והורה לו על דרכי פעולה. 'תקשיב, דיברתי עם הוריו. הבטחתי להם שאני נרתם בכל כוחי להציל את בנם, תברר באמצעותם מה הכותבת המדויקת של 'הצעיר', ותשכנע אתו שיש לשוב לישיבה, אני מוכן לקבל אותו כעת, עד שימצאו לו מסגרת תורנית שתואמת את מצבו הנוכחי'. הראש ישיבה היה סמוך ובטוח שאם יש בכוחו של מישהו להשפיע לטובה על 'הצעיר', זה רק 'המבוגר', וכיון שכך לא היסס להטיל עליו את המשימה הקשה והמורכבת כל כך, מה גם שלא היה לאל ידו לשכנע את הבחור. שמן הסתם לא יסכים להיפגש אתו. 'המבוגר' עשה כדבריו, ולאחר שהשיג את הכתובת המדויקת, נסע בלי הודעה מוקדמת להיפגש עם 'הצעיר'.

פרק י'

במשך כל אותה נסיעה התפלל 'המבוגר' שיעלה בידו לשכנע את 'הצעיר' לשוב חזרה, חזרה להוריו חזרה לישיבה חזרה לעצמו. כשהגיע למקום המשוער, נגלה לפניו בנין בן שלוש קומות, 'כן זה המקום שמסרו לי הוריו' ציין לעצמו. הוא נכנס בחשש לבניין, ולמול עיניו הופיעו תיבות-דואר של הדיירים במקום. 'אנסה לזהות על פיהם באיזו קומה נמצא חדרו של הצעיר'. חשב לעצמו. אבל למגינת לבו הוא לא מצא סימן מסגיר. הוא הסתובב בחוסר מעש בלובי הבניין, וכעבר זמן קצר ניגש שוב לבדוק בתיבות דואר, אולי פספס משהו. הפעם הוא שם לב לתיבת דואר שהופיע עליה כתובת 'ארגון בית שמאי'.. אוו! אורו עיניו. 'מן הסתם זו הדירה ששכנו בה את הצעיר'. הרהר לעצמו. כעבור דקה הוא מצא את עצמו עומד אל מול דלת ממנה בוקעים קולות של מוזיקה רעשנית. פעימות לבו התגברו, 'זה הרגע המכריע', חשב לעצמו. הוא נקש קלות על הדלת, אבל לא הייתה תגובה מהצד השני. רק לאחר שהגביר את קצב הנקישות, נשמע קול של מנעול מפתח מסתובב. בחור צעיר בעל רעמה גדולה הציץ מבעד לדלת, ותלה בו עיני עגל. 'המבוגר' תיכף התעשת, ושאל אותו אם 'הצעיר' נמצא בדירה. 'אהה.. אתה מחפש את זה שהגיע לפני מספר ימים? לפני שעה הוא יצא עם 'יקי'.. עדכן אותו הבחור בעל הרעמה. 'יש לך מושג מתי הוא יחזור?' ניסה המבוגר את מזלו. 'לא, אני לא יודע, הוא לא עדכן אותי לאן הוא הולך ומתי הוא יחזור'. השיב הבחור לאכזבתו. 'המבוגר' הודה לו, והבחור מצדו טרק את הדלת, בלי להציע עזרה נוספת. 'חבל שלא לקחתי מהוריו את מספר הפלאפון שלו',

הרהר לעצמו בעודו שם פעמיו לעבר היציאה מהבניין. ברחוב הוא פגש בהלך מזדמן, וביקש להשאיל ממנו מכשיר פלאפון להוצאת שתי שיחות דחופות. הזר נענה לבקשתו, ומסר לו את מכשירו. הורי 'הצעיר' מסרו לו בשמחה את המספר של בנם, ובפיהם היה רק שבח והלל ל'מבוגר' ששם נפשו בכפו. המבוגר התקשר לפלאפון של הצעיר, אך לא היה מענה. בחוסר ברירה הוא החליט לעמוד בקרבת מקום, ולהמתין עד לרגע שיראה את 'הצעיר' נכנס לבניין, 'אז אנצל זאת לדבר אל ליבו'. הרהר לעצמו. בכל אותו הזמן אנשים יצאו ובאו, אבל 'הצעיר' לא היה אחד מהם. רק כעבור שעה עיניו קלטו לפתע את 'הצעיר' נחפז להיכנס לבניין, ראשו גלוי, לבוש בחולצת טריקו וכמה שקיות בידו. 'המבוגר' פסע לעברו, ובעדינות הניח יד על כתפו. 'הצעיר' נרתע לאחוריו, לא האמין למראה עיניו. 'מה אתה עושה כאן?' שאל את 'המבוגר' בפליאה. 'מעשה ידי טובעים בים.. וכיצד אשב בחסרון מעש', עקץ אותו בחיוך מאולץ. הם התיישבו על ספסל מזדמן, 'המבוגר' שתק במבוכה ו'הצעיר' בהה בו כלא מאמין. 'עד כדי כך טרחת בשבילי?' הביע 'הצעיר' את תדהמתו. 'המבוגר' הסמיק לרגע. 'כן כן ידידי הצעיר, אל תהיה מופתע, עבורך אהפוך עולמות'. 'הצעיר' קיבל את המחמאה בשתיקה. הוא שילב בחזקה את פרקי אצבעותיו, קימץ את שפתיו ושקע בהרהוריו. והמבוגר מצדו גם שתק. בשלב הזה רצה לשמוע את הצעיר, לפני שהוא פותח במסע שכנועים. לבסוף 'הצעיר' התחיל לדבר. בעיניים עצומות הוא שפך את אשר על ליבו, והתחיל לגולל בפניו כל מה שעבר עליו עד לאותה העת. 'בחלומות הכי שחורים, לא חשבתי שאקלע למצב ביש שכזה, שהתגלגל להימורים, לחילול שבת, עד למקום שמציע ערכים כל כך זרים ממה שחונכתי עליהם מינקותי. המכשיר חיבר אותי למקומות זרים שכעת אני במקום אחר לגמרי! מנותק לגמרי "מהעולם הישן". המבוגר שמר על שתיקה. והצעיר קם לרגע מהספסל, הלך אנה ואנה, לבסוף התיישב בסמוך אליו, והמשיך לשתף בתחושותיו. 'בפעמים הראשונות שגלשתי במכשיר, התרגשתי מכל הצבעוניות וההרפתקאות שיש לעולם הגדול להציע בפני'. אם לא ידוע לך ניסה 'הצעיר' לשבר את אזנו של בן שיחו, 'המכשיר הקטן מקפל בתוכו את העולם כולו, לטוב ולרע..'. 'המבוגר' כחך בגרונו. ו'הצעיר' שהבין את הרמז תיקן את עצמו. 'כן נכון, בשבילך הוא מסמל רק את הרוע וזה לא רחוק מהמציאות..'. הוא שתק לרגע, ואז המשיך לחלוק את הרהוריו בדיבור שוטף. 'בשלב הראשון הופצתי בריגושים.. נחשפתי לעולם ייצרי בכמויות לא הגיוניות, ואז בא השלב השני, שהתבטא בחוסר סיפוק מהדברים האמיתיים, הרוחניים, ובניגוד לרצוני הגיע גם השלב המכריע, ההשקפה הבסיסית שלי התעוותה, האמונה התערערה, עד למצב שהיצר הצליח להסית אותי, ולהתלוות עליו למקום זר ומנוכר כל כך! הוא גירד את מצחו, מנסה לחפות לשווא על הדמעות החמות שהרטיבו את חולצתו הצבעונית..

ב"ה אני עומד להגיש בפני החברים היקרים, את פרקי הסיום.

התייעצתי עם כמה חברים נכבדים, בנוגע לתיאור נקודה מסוימת בעלילה, אם לצנזר אותה לגמרי או לתאר את מה שאירע ללא כחל ושרק, ולבסוף הוחלט להסתפק בציון האנקדוטה במשפטים בודדים, ומאידך לא להשמיט אותה לגמרי, מכיוון שתכלית כתיבת הסיפור (האמיתי לגמרי!) היא לשלוח מסר לאותם בחורים צעירים שעומדים בפני ניסיונות לא קלים, וברגע של נפילה מרגישים אבודים, ותלושים, בלי שום דרך חזרה, שגם במצבם המדוכדך יש תקווה.

פרק י"א

'המבוגר' הקשיב למונולוג ששפך לפניו 'הצעיר' מתוככי נשמתו האומללה.

והניח את ידו על שכמו מנסה לשדר תמיכה, ולהשתתף בצערו בלי לומר מילה.

אבל הצעיר לא נרגע והמשיך לשטוח בכאב את מצבו.

'מקולל אותו רגע שלקחתי את המכשיר הארור הזה לידי, לא חלמתי שאפול כל כך עמוק עד לתחתית הבור, אבל למרבה הצער הוא הוא כבל אותי אליו, התמכרתי למכשיר באופן מוחלט, ניסיתי להילחם בו, לתחום לו זמן, להתנתק, אבל הוא שאב אותי לתוך תוכו, עד שהייתי אוכל אותו, שותה אותו, יושן איתו, הכל אתו...!' הוא לפת אותי בזרועותיו העצומות, ומבחור שכל ישותו הייתה אך ורק תורה, בחור שטייגניסט שסדר לימודו המשיך גם באותן שעות שמעבר לשעות.. הפכתי להיות אדם מנותק, שקוע במיליוני פיקסלים שמשתקפים מהעולם הפרוץ, משוטט בעולם אפל, נחשף למסרים מעוותים, ולמחוזות שלא יאמנו, הוא מחה דמעה נוספת, והמשיך בשלו,

'התמכרתי, ואז התנתקתי מידידי, ממשפחתי, ואפילו מעצמי... 'מעצמי', כי לפסוח על שני הסעיפים זה הדבר הקשה ביותר, אתה לא פה ולא שם, אתה עומד באמצע, חוטף מההולכים פה ומההולכים שם, תלוש ואבוד במחשבות, במעשים, והגרוע מכל בזהות, עד כדי כך שבלילות הייתי בוכה על מר גורלי מזיל דמעה, ועוד דמעה, בוכה בשקט לתוך הכרית בלי לדעת איך באמת אני יוצא מזה.'

גופו רטט מבכי, בכי איום שהרעיד גם את נפשו של חברו, אבל לרגע הוא לא האמין שגילה לבן שיחו את סודו הנורא, סוד שהסתיר מכולם אפילו מידידו הקרוב, עד לעכשיו שהכל התנקז החוצה עם זרם בלתי פוסק של דמעות.

המבוגר שתק במבוכה. הוא לא רגיל לבכיות כאלה. זאת אומרת, לא מצד בחורים.

במשך דקה קצרה השתרר שקט סמיך באוויר. אבל לפתע כמו גואל מושיע.. טרטור פלאפון קרע את הדממה,

'אה כנראה זה יקי המבריז.. ניסה הצעיר להתנער מגוון קולו הבכיני, בעודו שולף מכיסו את המכשיר, בוחן את הצג בחטף לראות אם אכן קלע בניחושו. הוא העיף מבט לעבר 'המבוגר' וענה לשיחה.

'הלו יקי למה הברזת לי בחנות...?' שאל הצעיר בטון עליז משהו.

'ראיתי בחנות הסמוכה בגד יפה. ולא רציתי לעכב אותך', נשמע קול עמום מבעד לאפרכסת.

'זה שהברזתי לך בחנות זה לא סיבה שתבריז גם אתה, כולם מחכים לך בחדר', המשיך הקול העמום לדבר.

'אה.. אני יגיע בקרוב, כעת אני משוחח עם חבר ותיק שהגיע לבקר אותי'. הצטדק הצעיר.

'אוקיי אני לא אפריע לך.. נדבר כשתגיע לדירה'.

'כשהיינו בבית הכנסת "משכנות" סיפרת לי שאיזה שכן הביא לך את המכשיר, מדוע ולמה?' הפנה אליו המבוגר את השאלה מיד כשהסתיימה שיחת הטלפון.

'הצעיר' הנהן בראשו מאשר את הדברים.

'כן, המכשיר הגיע לידי מספר ימים לאחר פורים, באמצעות שכן שדר בסמיכות להורי, בחור מבוגר שעוסק למחייתו במכירת מכשירים סולריים, ואשר ממנו הייתי נוהג לקבל ואף ללוות ממנו במשך שנתיי בישיבה, כספים כדי לכסות את הוצאות המחיה בישיבה. באותו הזמן הוא הציע לי לשווק עבורו מכשירים כשרים תמורת סכום כסף הגון, ולאחר שהבעתי את הסכמתי, ושיווקתי בהצלחה עשרות מכשירים, הוא היה כל כך "מבסוט" מקצב המכירות המסחר, כך שבנוסף לשכרי הוא העניק לי במתנה, את המכשיר הטרף הפרוץ והמעודכן שמשלב לראשונה גלישת אינטרנט - איפון G2..

'אבל שיהיה ברור, לרגע אני לא מאשים אותו במצבי, סייג 'הצעיר', 'הוא בסך הכל ניסה לעזור לי, וזו היתה בחירה שלי אם לקבל את העסקה ובכלל את 'המתנה', או לדחות אותה בשתי ידיי, שאז לא הייתי מגיע לאן שהגעתי, אבל באותו רגע בחרתי באפשרות יותר נוצצת, ונטל האשמה רובץ עלי, ומאז נלכדתי ברשת של השטן, וספק אם יש לאחד כמוני דרך מוצא', סיים 'הצעיר' בחצי השלמה עם מצבו.

המבוגר התפלא לשמוע ממנו לראשונה על חובות שליוו אותו טרם שנקלע לאירוע האחרון.

'עד לזמן שעבר הסתדרת לא רע ללא שום הלוואה, בטח לא הימורים, אז מה קרה לאחרונה שנקלעת לחובות גדולים, זה בגלל המכשיר או בגלל...? לא הספיק 'המבוגר' לסיים את שאלתו, ושוב צלצל טלפון שהגיח ממכנסיו של 'הצעיר' קטע אותו, 'הצעיר' הביט בצג וללא שהות דחה את השיחה. היה נראה בבירור שהוא מסתיר משהו.

הוא נאנח בכבדות, בפנים תססה בו צעקה כבושה, שבאותו רגע הוא החליט להשמיע באזני בן שיחו.

'מדוע הוריי לא היו ערים למצבי הדחוק, לזה שהיית נצרך לדמי כיס, כן כן, אפילו בחור שטייגניסט כמוני, טבעי שמידי פעם יתחשק לו להשלים ארוחה נורמלית, כזו שהישיבה לא יודעת לספק, או לרכוש מלתחה חדשה לאחר שנתיים תמימות שעברו על הישנה, וסתם לרכוש ספרים תורניים חשובים, או לפחות גמרא חדשה, ולא להסתפק בגמרא מהוה שעברה עלי ביד שלישית',

'ובין הזמנים', המשיך לחשוף בכאב, 'בשבילי הוא סתם זמן יבש ללא שום אטרקציה, ללא שום יציאה, כשכל החברים שלך, גם אלו המתמידים יוצאים לנפוש בצפון הרחוק, אבל מה שהיה חשוב להורי, עיקם את פניו כמו נוגע בעצב חשוף וכואב, 'זה שאלמד טוב, ואהיה חיקוי מושלם לאח הגדול ממני שהיה חיקוי לגדול ממנו שהיה חיקוי לאבי, אה ותו לא', סיכם הצעיר בנימה זועמת ובמשפט ממצה את משנת יחסיו עם הוריו.

הטלפון צלצל שוב, הצעיר הסתכל על הצג וגם הפעם החליט לדחות את השיחה,

'וכעת יידי הוותיק שמאשים אותי במצב שדחק אותי לפינה' המשיך 'הצעיר' תוך כדי הפניית מבט מאשים לעבר בן שיחו, 'כדאי שתדע שהיחיד שעזר לי מידי פעם היה השכן מהבניין, לא אף אחד אחר, לא הורי ובטח לא חברי מהישיבה, וגם לא הראש ישיבה או שאר אנשי הצוות שראו בהתמדת דבר המובן מאיליו, ומעולם לא זרקו לעברי מילה טובה, מילה של עידוד וחיזוק. 'הסיגריות' הפסיק לרגע את שטף דיבורו ועיניו נקוו בדמעות, 'הסיגריות שהתמכרתי להם בחודשים האחרונים, בסך הכל באו לחפות על הריק שהתחולל בי בעת האחרונה'.

צלצל טורדני הכה בשלישית, הפעם 'הצעיר' נחפז לענות לשיחה.

'כן יקי, מה קורה?'

'תקשיב, אותה אחת שספרת לי עליה, הגיע לפגוש אותך בדירה?'

'מה היא עושה שם כעת? הזדעק הצעיר.

'היא הגיעה לערוך קניות באזור, והחליטה לקפוץ לבקר אותך...'

'אבל למה בלי לעדכן אותי מראש?' שאלו בקול נואש.

'היא ניסתה ליצור איתך קשר בטלפון כמה פעמים בשעה האחרונה, אבל סיננתה אותה, זה מה שהיא אומרת'.

'אבל יקי', אמר הצעיר בנימה זועמת, 'הלא כבר אמרתי לך שאני באמצע פגישה חשובה עם חבר ותיק,

לא יכולת לעדכן אותה לבד..?' המשיך הצעיר לנזוף בבן שיחו מעבר לקו.
'טוב תכל'ס, להגיד לה שלא תוכל לפגוש אותה?' שאלו יקי בקול נעלב.
'לא, לא, תגיד לה שאני מיד מגיע'. וניתק את השיחה הלא צפויה.
'אני מתנצל' מלמל כלפי 'המבוגר' בקול שפל כאחד שנתפס בקלקלתו,
'אבל אני חייב לקפוץ לדירה, זה לא ייקח זמן רב, רק אעדכן אותה ואחזור בעשרים הדקות הקרובות',
ספק רצה לעדכן ספק ניסה לנחם את בן שיחו בזמן הקצר שיאלץ להמתין לו.

פרק י"ב - סיום

המבוגר הנהן בראשו בעל כורחו, אבל לא היה מי שירגיש בכך, הצעיר בפסיעותיו הזריזות כבר התרחק מהמקום.
מחשבות ורגשות התערבלו בתוכו, הוא נדהם לשמוע לראשונה עד לאן הדרדר 'הצעיר',
מה שגרם לו באותו רגע לפתח כלפיו רגש דחיה, ומייחס של חבר אוהב ודואג הוא התמלא בזעם, זעם על הצעיר,
זעם על החילול שבת, זעם על הקשרים האסורים, זעם על בחור מוערך בעיני הוריו האומללים וחבריו הצמודים, שהפך להיות
בתוך חודשים ספורים, כאחרון פורקי העול,
ולא פחות מכך הוא נדהם לשמוע על האשמה שהטיח בו, זו הפעם ראשונה שהצעיר משתף אותו במצבו הפיננסי.. העלוב, וכי
מנין היה לו לדעת, ובכלל לא היה לו מושג עד לרגע הנוכחי על יחסיו הגרועים עם הוריו.
וכי מי הוא זה שדאג לצעיר, אם לא הוא? וכעת הוא בא אלי בתלונה. תהה לעצמו.
'לבחור הזה יש בעיה חמורה, מורכבת, וכעת אל מול מה ששמע אולי הגיע הזמן להתרחק?..
'בעצם הוא לא צריך להתרחק, הרהר בשנית, הבחור כבר עשה לעצמו שירות דוב הכי גרוע שאפשר, ויחסי ציבור הכי זוועתיים
שיכולים להיות בנטילת ההלוואות מכל "פושט יד" בישיבה, מבלי שיפרע את חובו.. כך שברגע ש'ראש הישיבה' ישמע את הנופך
שנוסף לסיפור המורכב, גם אם הצעיר יימלך איכשהו בדעתו, הוא לא יסכים לקחת עליו אחריות, ולו לתקופה קצרה, אין לו כמו
לשאר אנשי הצוות בישיבה את הכלים להתמודד אתו,
בטח לא במסגרת של מאתיים וחמישים בחורים טובים, שהשיגעון הכי גדול שלהם הוא רצון בוער לסיגריה, או לסחוב בלוק שלם
של גבינה צהובה מהמטבח.. ולרגע חיוך נמרח על שפתיו, או שאיפה הגיונית לעמוד במרכז החברה, או להרוויח כסף מן הצד,
או ללמוד נהיגה בסתר ללא ידיעת הצוות, ועוד כמה דוגמאות שחשב לעצמו, חלקם מצחיקות וחלקם פחות, אבל סיפורים
שעלולים להסתיים במחוזות אפלים לא מתאימים לישיבה.
לרגע הוא סבר שהוא רואה את 'הצעיר' בחולצת הטריקו מתקרב לעברו, אבל לא, מסתבר שכמוהו יש כאן רבבות..
הוא המשיך להפליג במחשבותיו הנוגות, מנסה לעשות חושבים אם הוא טועה במשהו, למרות שהיה ברור לו שהוא לא טעה,
ולהפך, הטעות שלו הייתה כשהסכים לקבוע חברותא עם בחור שצעיר ממנו ביותר משלוש שנים,
אמנם הוא לא ראה בכך כל בעיה בפרט שקיבל את אישורו של ראש הישיבה, והוא גם לא היה הצעיר היחיד שניסה להתחמם
לאורו, רבים מהם באו לשאול אותו בלימוד או סתם להתייעץ, והוא מצדו נידב עצה ופתרון לכל מי שביקש פנינים מחוכמתו, אבל
מה שהיה מיוחד ביחסיו עם 'הצעיר', שבלי לשים לב הוא הפך להיות מלווה אישי של הבחור.
'האמת' הוא המשך להרהר, 'בהתחלה זה היה די נעים להיות אחראי לגורלו של בחור צעיר, אבל בשלב הזה הוא כבר הרגיש
שהפך לפסיכולוג פרטי של 'הצעיר' לכל ענייניו האישיים, וכעת אחרי שהוא נסחף כהוגן הוא שם לב שבעצם הזמן שהוא מקדיש
ל'צעיר' גולש מעל ומעבר, שבעצם כבר אין לו זמן לעצמו כמו מקודם, ופתאום הקשר המחמיא הפך למעיק, ופחות מוצא חן
בעיניו,

ובעיקר זה שכושר הלימוד שלו ירד, כי מהו כושר הספיגה של בחור אחד, מבוגר ככל שיהיה, אם הוא צריך להקדיש זמן רב לסיפור טרגי שלא קשור לאף אחד מלבד 'לצעיר', ובו זמנית לזכור את כל המהלכים שלמד בסוגיה, וגם לעשות שטייגן לעיני כל ישראל כלומר לעיני החבר'ה.. ובין לבין, לצאת לפגישת שידוכים מאכזבת, נזכר לרגע בפצע פתוח.

בקיצור הוא מרגיש שזה לא הולך, הוא לא מספיק את הכל, ובהחלט לא היה בתכנון שלו לעמוד במרכז של דרמה.. מן הסוג ש'הצעיר' הציג בפניו.

ו'הצעיר' כמו כל ירח טוב, גורם לו לליקוי ירח, ומאפיל עליו בכל השטחים שלפני כן הוא הצטיין בהם. הוא אמנם לא תוהה על הראשונות, וגאה בעזרה שהושיט לצעיר, אבל אולי הגיע הרגע להרפות? תהה לעצמו מבלי קול.

הוא הציץ בשעונו, ושם לב שמזמן חלפו להם הדקות שהצעיר הקציב להיעדרותו.

'אוי מה יהיה אתו' נאנח לעצמו, ושוב שקע שוב בהרהורים,

ולרגע צפה דמותה המתחננת של אם 'הצעיר',

כאילו זועקת היכן הוא בני? הצילו את מחמד עיני?

ובמחשבה נוספת כשהוא בחן את הדברים מהצד כאילו לא הוא הנפגע מן העסקה..

הוא בעצם חש הזדהות עם הצעיר, עם הכאב המוסתר שהציף בפניו,

הוא אפילו השכיל להבין, מדוע 'הצעיר' חיפש מעט חום במחוזות אחרים..

ושכל הטענות והטרוניות הקטנוניות והאנוכיות שלו מתגמדים אל מול מצבו העגום של חברו,

ספק נקלע אליו ספק קלע בידו, אבל כעת זה המצב,

מצב שבו תלויה עתידה הרוחני של נפש בישראל, ובעצם של משפחה שלימה,

ואם הוא האחרון שיש בכוחו להושיט עזרה, ויש בהשפעתו לחצוץ בפני ידידו הצעיר מלהידרדר סופית לתהום,

אז לא יד המקרה היא זו, ולא זה הרגע מצדו להרים ידים,

בפרט שהצעיר לא גמר בדעתו לפרוש לגמרי, וכפי שבא הדבר לידי ביטוי בווידוין, שמצד אחד הוא זועם על מי שבעיניו יש לו

חלק במצב שנגרר אליו ומצד שני הוא בוכה על מר גורלו, פוסח על שתי הסעיפים, רגל כאן רגל שם, כך שהוא לא השלים עם עם מצבו,

ויש עוד תקווה אם הוא ינצל את כישוריו, ישוחח עם הורי 'הצעיר' שמכאן ואילך ישנו גישה עם בנם, שירעיפו עליו חום ואהבה, ולא כפי שראו בהתמדתו עד כה כדבר המובן מאיליו, אלא יעודדו אותו, ויספקו לו את כל הצרכים, כאילו אינו אלא בן יחיד,

ורה" כמו שאר אנשי הצוות במקום שישבחו מידי פעם את הצעיר בפני החברותא שלו, ישבחו אותו בפניו, יראו לו פנים מחייכות, יטפחו על שכמו, ויתנו לו להרגיש עד כמה הם מעריכים אותו, וכמו כל בחור חלש שמצבו דורש שיעודדו אותו ויכירו במאמציו להשתלב כמה שיותר בלימוד ועבודת השם, גם בחור שטייגניסט אין לראות בהתמדתו ורצינותו דבר המובן מאיליו, וברגעי משבר הוא עומד באותם ניסיונות.

שטף הרהוריו נקטעו, רק כשהצעיר התיישב לידו.

'אני ממש מתנצל, אבל זה היה מקרה דחוף'. מלמל בשקט.

ולרגע גם 'המבוגר' רצה להתנצל בפניו, הוא התבייש במחשבה הרגעית והאנוכית שלו מקודם,

המבוגר טפח קלות על כתפו של 'הצעיר', כאילו אין בלבו רוגז על מה שהמתין לו עד כה.

'תקשיב לי ידידי', קרא לעברו כשהוא מפנה אליו מבט מאיר פנים.

'אתה בחור גדול.. ונבון, שיודע לקבל החלטה עבור עצמך, ומודע היטב להשלכות שתלויות בצעד האחרון שעשית'.

הוא הפסיק לרגע את דבריו, כמו שוקל את מילותיו, והמשיך,

'לא באתי לכאן כדי לשכנע אותך, או להטיף לך, באתי כדי לראות אותך, לשמוע אותך, להבין אותך, אתה יקר לי, יקר להוריך, ונערץ בעיני חבריך, כמו גם בעיני ראש הישיבה שכל הזמן לא פסק מלהלל ולשבח אותך בפני'.
אותות השתאות נמרחו על פני הצעיר. והמבוגר המשיך בשלו,
'האמת, שבזכות השיחה איתך עכשיו, אני מבין אותך לחלוטין, אני מבין שמה שגרם לך לעשות את הצעד הקיצוני, לא נבע רק מחוסר שיקול דעת של אדם צעיר, אלא בגלל מצב בלתי נסבל ומתמשך בהתמודדות עם הוריך ובהתמודדות עם עצמך, מה שהוביל אותך למצב, שבעיני הוא אמנם שגוי, אבל הגיוני בהחלט, לנתק מגע מבית הוריך גם במחיר של ניתוק מהישיבה והחברים, כדי להיחלץ טיפ טיפה מהמחנק שעטף אותך בשנים האחרונות והתגבר בזמן האחרון בפרט, אבל כל עוד אני מעורב בסיפור, הגביה 'המבוגר' את קולו, 'אני יכול להבטיח לך, שמכאן ואילך הכל ישתנה, ובנוגע להתנהלות של הוריך מולך, בטוחני שזה לא בא מרוע לב, הם התרגלו שבן אחר בן הולך בדרכי אביו, ובעיניהם זה היה מובן מאיליו שגם בנם הצעיר יהיה כזה, עד כה הם לא נתקלו במצב מורכב כמו שלך, ולא שיערו בדעתם שגם בנם המתמיד צריך מדי פעם בגדים חדשים, או לצאת לחופשה בבין הזמנים, ושאר דברים שבחור בגילך נזקק להם'.
שתבין, המשיך המבוגר בטון מתחנן, 'הם פשוט לא היו מודעים למצבך, אז בבקשה ממך' הפציר בו, 'תן להם צ'אנס, תנסה להיפגש איתם, וליישר את ההדורים, ואם לא נוח לך, אני יכול לשמש בשלב הראשון כמתווך, להעביר בשבילך את המסר'.
הוא בחן לרגע את פני 'הצעיר', לראות איך הוא מגיב למשמע הדברים, אבל בעיניו השתקפה רק דמעה סוררת.
והמבוגר במעבר חד בלי להמתין לתשובה, המשיך את דבריו.
'ובדבר עסקי המזל' הפליט לעברו בחצי רמז, מאותת על ביש מזלו...
'אתה יכול להיות רגוע, העסק מסודר, וראש הישיבה התחייב לגברא אלימא... שיפרע את כל החוב, כולל החובות שנטלת מהבחורים'.
'הצעיר' חייך למשמע הבשורה האחרונה, ו'המבוגר' המשיך לדבר אליו הפעם בטון נמוך,
'ידידי 'הצעיר', רק זכור תמיד, שיש לך הורים אוהבים, חברים אמיתיים, ובעצם יש לך עתיד מזהיר, ולרגע אבל לרגע אל תעלה על דעתך שאתה לא רצוי לפני המקום חלילה', סיים בנימה רכה.
הצעיר נאנח למשמע הדברים, ושתק באותו רגע.
הלילה פרש כנפיו באזור, והם שוחחו עוד שעה ארוכה על הא ועל דא, איך הוא מסתדר מבחינה כלכלית, ובאיזה כלי הוא לומד נגינה.
לבסוף הזדקף 'המבוגר' ופלט לעברו 'טוב הגיע הזמן שאשוב לישיבה, יש לי עוד כמה סוגיות לא פתורות...', עקץ אותו בחיך כבוש.
'הצעיר' מצדו הציע להתלוות אליו בדרכו לתחנה' והמבוגר נעתר להצעה בשמחה.
הם צעדו לעבר התחנה, מבלי לשוחח האחד עם השני. 'הצעיר' שתק ושיחק בשקיות שאחז בידו, לא היה צריך לנחש שראשו תפוס במחשבות.
והמבוגר שאמנם הסתקרן לדעת אם פגישתם הארוכה הזיזה במשהו, ואם הוא אכן מתכנן להיפגש עם הוריו, ועוד המון שאלות שצצו בראשו באותו רגע, אבל בלית ברירה הוא כבש את סקרנותו, 'זה לא יהיה נכון לברר אתו כעת על הצעד הבא שהוא מתכנן לעצמו' הרהר לעצמו, ושמר על שתיקה.
כעבור זמן קצר האוטובוס התייצב בתחנה. הצעיר ננער מהרהוריו, ופלט באזני 'המבוגר',
'אני צריך עוד קצת לשבת עם עצמי. אולי בכל זאת המצב הוא באל חזור..'

למשמע הדברים המבוגר מתח חיוך מאולץ על שפתיו, והפטיר לעומתו: 'ידידי, באשר תלך, תלך.. אבל לעולם תעמוד לנגד עיני דמותך האמיתית'.

ולעצמו הרהר בעצב, אולי בעצם זו הפעם האחרונה שאני עוד רואה אותו.
והאמת שהוא די התאכזב, הוא ציפה לשמוע מהצעיר איזה רמז לשינוי ולו במעט.
ובנפנופי ידיים הם נפרדו לשלום.

באוטובוס הוא עוד ניסה לנחם את עצמו במאמר החכם 'שבע יפול צדיק וקם', כל אדם בתוך תוכו ישנו "צדיק", וכמוהו 'הצעיר', וגם בשעה שקשה לאדם לקום, להתנער ממצבו השפל, "הצדיק" שבתוכו ממאן להיכנע, והוא לא מרים ידיים גם בפעם המאה, אלא מנסה להשתלב מחדש, וכך יהיה ב"ה עם הצעיר, הוא עוד יחזור לעצמו'. קיווה 'המבוגר' בלבו.

כמעט שנה לאחר מכן. אולם מלא מפה לפה תזמורת קצבית מתנגנת ברקע.

ראש הישיבה והמגידי שיעורים כבר סיימו לרקוד עם החתן.

בחור צנום ממושקף, תחת בית שחיו ספר תורני, שהגיע זה עתה, השקיף מהצד, במעגל הריקודים.

החתן שהרגיש בנוכחותו ניגש אליו, ואחז בו בחזקה תוך שהוא גוררו למרכז המעגל,

מחיאות כפים סוערות נשמעו מצד ציבור הרוקדים, ואז פצחו השניים בריקוד כשמבטיהם נפגשים,

החתן פיזר לעברו חיוך נדיב, ו'הצעיר' בעיניים קורנות מאושר השיב בחיוך של שמחה.

'המבוגר' הניח את ידו על כתפו של זה, והרוקדים התחילו ללוות את השיר החדש שהתנגן לו ברקע "אם אין לי מי לי", תוך שדודי לוחש לחתן, 'יוספי רק רציתי להגיד תודה.. "ואם לא עכשיו אימתי".. תודה לך חתן מפואר'.

-סוף-

קראת, נהנית? אשמח מאוד לקבל משוב על תוכן הסיפור או על עצם הכתיבה, באשכול או בהודעה פרטית. כמו כן חברים שחוו הזדהות עם תוכן הסיפור מוזמנים לשתף כאן ברגשותיהם או להציע את סיפורם (אפשר גם לשלוח לי באישי ע"מ שאעלה לאשכול בהשמטת פרטים מזהים, כמובן מותנה בהסכמתם) לתועלת בחורים צעירים שנבוכים בעצמם, ואין יותר טוב מסיפור אישי כדי להעביר בפניהם את המסר שהם לא היחידים שנקלעו למצבים לא פשוטים, ובכל זאת יש מוצא מהסבך, מה שללא ספק ינסוך בהם כוחות חדשים, וכמים קרים על נפש עייפה.

הודעה חשובה ונחוצה: בכתיבת הסיפור שהתפרסם 'בפורום-לתורה' הושקעו מאמצים רבים, והדברים מפורסמים כאן על דעת שלא להעתיק מהם בשום פנים ואופן ללא רשות כותב הסיפור, החפץ לפרסם את הסיפור מע"ג בימה אחרת, יוכל לפנות אלי, ובשמחה רבה אסייע בידו בפרסום הדברים, אבל לפי התנאים המתבקשים. ליצירת קשר – אפשר לשלוח בהודעה פרטית. או במייל – nadivlev365@gmail.com

בברכה - נדיב לב כותב בפורום-לתורה

